

Marija Geratič je bila proti zakonski zvezi svoje hčerke z Vogrinom, katerega je pred krvavim dejanjem skušala s kolom prepoditi izpod okna hčerine sobe. Obtoženi Ferdinand Vogrin je bil obsojen radi uboja na 4 leta robije.

Obsodba radi uboja. V Mariboru je bil obsojen 25. I. na pet let in tri mesece ječe posestniški sin Jožef Smigoc iz ptujske okolice, ker je 17. novembra l. l. smrtno zabodel Jakoba Arnuš.

Uboj pred sodniki. Dne 27. nov. l. l. sta trčila skupaj Feliks Koren iz Zrnove in Andrej Zamuda. Slednji je dobil od Korena s planko par krepkih po glavi tako, da je kmalu za tem umrl radi počenja lobanje. Feliks Koren je nato še zamahnil po Karlu Pelcu in mu je zlomil levo roko. Obtoženi Feliks Koren se je izgovarjal pred mariborskim senatom 21. januarja s silobranom, a je le bil obsojen na 4 leta in 3 mesece težke ječe.

Znižana kazen. Lani 23. novembra je bila obsojena delavka Zofija Lilek s Sladkega vrha ob severni meji v Mariboru na 6 let in 3 mesece robije, ker je skočila s svojo hčerko v Muro. Otrok je utonil, mati se je rešila. Do obupnega dejanja je prišlo, ker se je bala kazni radi obračuna z eno sodelavko in s svojim izvoljenim. Stol sedmorice v Zagrebu je obsojeni znižal kazen na 1 leto in 2 meseca strogega zapora.

Slovenska Krajina.

Turnišče. Veliko je že število naših ljudi, to je fantov in mož, deklet in žena, ki so odšli v daljno Francijo za zasluzkom. Naša župnija je sicer velika, vendar pa kadarkoli kdo odhaja v tujino, se vedno o tem govori. Kakor smo že večkrat na tem mestu povdarjali, odhajajo ljudje od doma, spravljani z Bogom in ljudmi. Vendar pa Francija nudi le tu in tam kakšen žarek veselja, to pa še zlasti v duhovnem oziru, ker ljudje ne vedo takoj francoskega jezika. O tem pričajo številna pisma, ki prihajajo iz daljne Francije. Zato bi bilo zelo potrebno, da si ti naši izseljenci naročajo dobre slovenske časopise, ki jih potem vežejo z domovino z ljubez-

nijo in vernostjo. To naj storijo vsi oni, ki pač imajo svojce na Francoskem, da naročijo zanje časopise, saj vendar spošiljajo precej denarja domov in se malenkostna svota, ki bi jo darovali za dober krščanski časopis, niti občutila ne bi. Naročite izseljencem naš dober časopis »Slovenskega gospodarja«, ki stane letno za inozemstvo samo 64 Din. Ta svota ni velika, če pomislimo, da nudi svojim bralcem toliko zanimivosti in toliko dobrega, kakor nobeden drugi tednik. Zato, ljudje božji, premislite in to storite, če hočete, da se vam sinovi in hčere ne izneverijo! — Te dni sta zopet odšli že poleg mnogih dve mladi dekleti v daljno Francijo. Obe sta naši domačinki in sicer Čizmažija Ana in Čeh Barica. Zopet dokaz, da mora naša mladina v svet, ker je premalo denarja in tudi premalo zemlje za vse doma, zlasti pri nas, kjer je že zemlja vsled delitve popolnoma razkosana na ozke posesti. Želimo obema dekletoma, ki sta bili doma dobri in pridni, da najdeta v tujini božji blagoslov! — Naše prostovoljno ga-

Bolnim ženam

se izprazni čreva po uporabi naravnih

Franz-Josefove

grenke vode neovirano in lahko.

Reg. po min. soc. pol. in nar. zdr. S-br. 15485, 25. V. 1935.

sileško društvo je imelo dne 19. januarja svoj slavnostni dan. Ta dan je bil namreč rojstni dan Nj. Vis. princa Tomislava, ki je pokrovitelj gasilcev. Gasilci so se udeležili slovesne službe božje, ki jo je opravil g. dekan Ivan Jerič. Zelo dobro je vplivala strumnost gasilcev na ljudi. Gasilce je spremljala k sv. maši in od sv. maše gasilska godba. — Žandarmerijsko postajo je obiskal nov žandarmerijski vodnik lendavskega voda žandarmerijski poročnik. Novodošli vodnik je napravil na ljudi s svojim lepim vedenjem zelo dober vtis. — Spet se je zgodilo nekaj v bližnjih Renkovcih, kar je zelo razburilo naše ljudi. Naši fantje so šli vasovat v Renkovce. Razume se, da ni nihče pričakoval pretepa, še manj fantje sami, ki so si brezskrbno peli po cesti. Nenadoma so jih pa napadli domači fantje in razvila se je pravcata bitka. V tem tepežu, ki je trajal skoro eno uro, so jo skupili turniški fantje. Eden je celo izgubil celo ustnico.

Obsodbe vredno je pri naših fantih ponočno pohajkovanje, ker so čestokrat posledice tepeži. Skrajni čas bi že bil, da se konča s takimi komedijami in da se fantje sosednjih vasi sporazumejo in živijo v prijateljskih odnosih. Zato, starši, bodite previdni in posvetite svojim sinovom več pažnje!

Vse cenjene naročnike,

ki še niso vsaj deloma poravnali naročnine za tekoče leto, prosimo, da isto kmalu storijo, ker drugače bi jim morali ustaviti list. »Slovenski gospodar« stane za celo leto 32 Din, za pol leta 16 Din in za četrt leta 9 Din. — Uprava.

Kdo je spravil proti malariji kinin v promet?

Prvotni prebivalci južne Amerike, posebnost Peruanci, so že poznali od nekdaj napram mrzlici ali malariji kot najbolj uspešno sredstvo kinin. Tega zdravila pa niso hoteli izdati Špancem, ki so prodrli prvi v pokrajine ob morskih obalah južne Amerike. Učinek kinina je postal Evropejcem prvič znan leta 1639. V omenjenem času je bil grof Chinchon, po katerem je dobil kinin pozneje ime, podkralj v Peru in je vladal v mestu Lima. Njegovo na mrzlici obbolelo ženo je ozdravil hišni zdravnik s pomočjo neke skorje, o koje zdravilni moči je čul od domačinov. Nato so se začeli zanimati za »mrzlično skorjo«, kakor so nazivali prvotno kinin, jezuiti. Grofica Chinchon, ki se je vrnila leta 1604 iz Peru v južni Ameriki nazaj v Evropo, je prinesla seboj kinin skorjo. Razširil je kinin po pokrajinah Evrope kardinal Juan de Lugo. Ko so ponudili prvič kinin v Antverpeni kot trgovski predmet leta 1658, je bil plačan vsak funt te zdravilne skorje z ravno toliko težo čistega zlata.

mir in pokoj! To bi bila lepa pogrebščina... Toda te ne bo. Mene ne bodo nosili tu dol. Danes odhajam in se ne vrnem več. To je danes moja pogrebščina. Zato molim sam za sebe pri tem našem domačem križu: Gospod, daj mu večni mir in pokoj!

»Oče, vam se meša; hudo ste bolni,« se je tresel sin. »Zdaj pojdeva domov. Pojdite, oče!«

»Ne, Tevž! K dohtarju pojdeva v mesto, pa ne k tistemu, ki je za bolnike; k tistemu na sodnji pojdeva. Ko temu vse povem, mi bo dal drug dom in — in Dvornik ne bo več Dvornik.«

»Oče, vročino imate. Pojdite z menoj! Ne govorite zdaj več!«

»Naj ti povem, Tevž; drugače ne bom mogel mirno umreti. Danes ti moram nekaj povedati, kar bi ti bil že davno moral. Oh!«

Tedaj je zdrknil starec na kolena in s sklenjenimi rokami in z jokavim glasom prosil sina:

»Tevž, Tevž, ljubi Tevž, odpusti mi, odpusti mi! Tvoj oče je velik grešnik.«

»Oče,« je zavpil sin, »vi ste ob pamet.«

Prijel ga je pod pazduho, ga posadil na klop, sedel tudi sam zraven njega in ga objel.

»Tevž,« je stokal stari, »naj ti povem! Danes ti bom mogel, drugič kdaj ne več.«

»Doma bova govorila.«

»Ne, ne! Tukaj, zdaj... Tiho bodi in poslušaj,

kaj ti povem... Dvornikova domačija... ni naša. Nismo je... nisem je dobil po pravici.«

»Oče, saj se vam meša.«

»Ne! Vse je res, kakor ti pravim. Ne morem z grehom na oni svet. Strah me je pred božjim sodnim stolom. Od tega strahu je vsa moja bolezen.«

Zdaj se je mladi mož zdrnil.

»Za božjo voljo, oče, kaj bi vam moglo biti tako na duši?«

»Dvornikovo ni moje.«

Cigavo pa potem?«

Jurijevo, krojačevo.«

»Kaj, Kristofovo? Kako vendar? Saj ste je po stricu podedovali.«

»Da, ker testamenta ni bilo. Ampak testament je bil, samo skril ga je nekdo.«

»Kdo? Vi gotovo ne! Kajne, vi ne?«

»Ne, jaz ne. Vedel pa sem zato in dobiček sem imel od tega.«

Tevž se je tresel. Čez nekaj časa je rekel:

»Oče, zdí se mi, da ste si nekaj v glavo vtepli — kakor otroci, ki se bojijo praznih strahov.«

»Da, strahovi so to, pa ne prazni, ampak grozni strahovi. Noč in dan so za menoj. Strahovi, strahovi, ki po vsaki krivici pridejo. In krivico sem storil, hudo, hudo krivico.«

»Jaz tega ne verjamem in ne morem verjeti.«

»Ko ti pa prisegam, da je res! Popraviti jo mo-

ka Rdečega križa ne-hote žrtve napada. Nobeden takih slučajev bolj ne obžaluje, kakor italijanska vlada. Stori-la bo za bodoče vse, da se taki slučaj ne bodo več zgodili. Italijanska vlada pa mora tudi pokazati na dejstvo, da je zloraba Rdečega križa prepovedana. Ženevski sklepi naročajo spoštovanje napram ranjenim, padlim in ujetnikom. Po italijanskem Rdečem križu je sporočila italijanska vlada mednarodnemu Rdečemu križu v Ženevo, da so se abesinske čete že pogosto-ma pregrešile proti ženevskim pogodbam. Abesinci so bili kruti že večkrat napram padlim in ranjenim ter ujetim. Italijanska vlada obžaluje, da ne morejo od-